

Název: Pekárna nečeká

Autor: Jan Kameníček

Původní hra – tragikomedie pro malý soubor, vhodný na zájezdy.

Obsazení: **Lád'a**, dobrosrdečný,

Richard, občas pruderní,

Vlastička, jejich celoživotní láska

Poznámka: Občas se na scéně objeví **Vrah**, nemá postava.

Herci nemusí umět hrát na hudební nástroje.

Hlas z amplionu je předtočený.

Přízneme si, že zrovna Lád'a a Richard se zrovna moc nemusejí.

Už na Konzervatoři si šli na nervy, a tak je ani trochu nepotěší, když se teď po třiceti letech sejdou oba v krematoriu.

Ano, oba usilují o kšeft, a teď se stanou naposled v šatně obřadní síně rivaly.

Po všech hádkách a vzájemném vyčítání, kdy jsou oba přijati, vstoupí do děje Vlastička. Jejich společná láska! Jejich miláček a trochu také drsná žena, která sice hodlá zde zpívat, ale později se přizná, že přišla trénovat na svůj pohřeb. Oba muži, kteří se sami starají o starou matku a druhý o hluchou sestru, s hrůzou zjistí, že se jim jejich poslední láska vzdaluje.

Po odchodu Vlastičky do nemocnice se oba muži sblíží. Už není třeba si nic vyčítat, jen vzpomínat na to krásné, co bylo...

V posledním jednání se Vlastička vrací. Po operaci hlasivek, s mluvícím aparátkem u krku.

Ovšem nebyli by to tyto tři, kdo finále obrátí do šťastného konce.

Jan Kameníček

Pekárna nečeká

Láďa	50 let
Richard	50 let
Vlastička	30 let /jak už asi dvacet let tvrdí/
Vrah	cca 50 let

1.dějství

1.obraz

Ponurá místnost, luxferové okno, věšák, stůl, tři židle. U stěny stůl a železná skříňka. Nade dveřmi reproduktor s knoflíkem – odposlech z kanceláře. Během hry občas zní orchestrální nahrávky - Fibich, Whitney Houston, Air Bach...

Vchází Láďa, s pouzdrem na housle, papír v ruce. Rozhlíží se.

Lád'a **Děsná kůča.** */na stolku u stěny leží stará lahev, zmuchlané papíry/* **A pěknej bordel.** */si sedne za stůl, popadne tužku a začne vyplňovat dotazník/* **Tak to máme... jméno... /napíše/ datum narození... adresa... Svobodný. Stále svobodný. Jako pták! Svobodný!** */podívá se na sebe zálibně/* **Pořád svaly, ta hrud'!** **Ještě jsem pořád muž v nejlepších letech. Kdepak, držím se.** */skloní se k papírům/* **Studium... Konzervatoř.... Nástroj... viola... Teda nejdřív housle. Až potom viola... To se tak říká, nejdřív housle, a komu to nejde, tak viola a nakonec dirigování. A pak rovnou učit... No a pak akorát psát kritiky do novin, které nikdo nečte... Ještě aby jo...! Praxe...to, kdybych měl všecko vyjmenovávat... V orchestru, dvě tria, kvarteto, všecko kšefty a peníze hned na dlaň.** */pobaveně/* **Učitel se ptá žáka, co dělá pan otec. Mám říkat, že tančí v baru u tyče. U tyče? On se, prosím, tatínek hrozně stydí, že hraje na violu... Z platu v orchestru, byť předního, /zdůrazní/ se jeden těžko užíví.** */odloží tužku, koukne na hodinky/* **Tak to je výborný! Konkurence žádná! Mám to v kapse! Jen aby už přišel! Dědek protivná. Vypadá jak plešatej řezník od nás z ulice. Že nezná moje jméno, jo, to je možný. Nemůže mě znát, hrál jsem dlouho v zahraničí. Na lodi. Ale že jsem umělec, to s ním ani trošku nehulo. Barbar. Koukal na mě jak na obtížnej hmyz. To si myslí, že já ho potřebuju? Já?? Měl by přede mnou chodit v předklonu! Náfuka!** **Jsem zvědavej, jaký prachy nabídne!** */zahrozí ke dveřím/* **To si ještě proberem, vážený pane! Já pod cenu nejdu! Já nemám zapotřebí...**

Rázné zaklepání na dveře. Vejde Richard. S úzkým kufrem a papírem v ruce. Oba strnou, jejich prvotní úsměv se změní v úlek.

Lád'a */strne, zklamaně/* **No nazdar! Jsi to ty...? No těbůh...! Vypadáš hrozně! Ty jsi zhubnul! Já bych tě člověče nepoznal!**

Richard */pro sebe/* **Hezky to začíná, jen co je pravda.**

Lád'a **Co říkáš?**

*Richard mlčí. Položí na zem dlouhý štíhlý kufr, sedne si za stůl a položí si papír před sebe. Začne pomalu vyplňovat dotazník, potichu si pro sebe mumlá.
Láďa ho potutelně pozoruje dělá na něho obličej, drbe se pod bradou jako opice. Když to Richard zpozoruje, prudce vyskočí, málem shodí židli.*

Richard Tak ty toho nenecháš?! Třicet let! Třicet jsem měl od tebe pokoj! A ty toho nenecháš.../přehne papír/ Tak to ne. To ne! Tady nebudu! /popadne papír a kufr a u dveří se zastaví/ Omluv se mi...!

Láďa Jasně. Byl to blbej fór.

Richard Tak se mi omluv...

Láďa /nastaví ruku na usmíření/ Omlouvám se. Stokrát. Stačí? Richard se rozesměje, podávají si ruce/ Ty starej opičáku...

Richard /naznačí ránu pěstí/ Taky sháníš dobrej kšeft?

Láďa No, co jinýho, když jsme tady... Ale dobrej kšeft bych tomu zrovna neříkal. /Láďa ukáže na dlouhý kufr, posměšně/ Co to je? Lyže? Jedeš odtud rovnou na hory? Nebo na pohřeb? Hele to je praktický! Nebo... ty jdeš zahrát na saxofon! Jasně, na saxofon! No to je fór! Ty jsi Říšo hlavička! Přiznám se, že jsem ani netušil, že umíš na ságo!

Richard Jak někdo může bejt tak blbej? To tvý věčný šaškování...! To takhle blbneš i doma?

Láďa Jen v orchestru.

Richard No děkuju pěkně! Bojím se, že už to není puberta, ale totální senilita. Bohužel. Šup, a je z tebe uslintanej dědek... A já tady na tebe mám koukat? Ještě máš to hrozný vibráto? /naznačí pomalé vibrato, které používají machaři v orchestru/ Tím jsi vynikal už na škole, teda než tě vyrazili. Tak to tady bude úplná rozkoš! Čumět

na tebe...k tomu to vibráto, a ty chudáci to budou muset poslouchat...

Lád'a To je mi jedno. Já to neuslyším. */Richard se podiví/* No co... Čím dál tím víc míň slyším... No co? Jsem nedoslýchavej. Výrazně nedoslýchavej!

Richard To snad ne: Žmoulo! Tak ty seš k tomu všemu ještě hluchej! Tak ty to svoje */naznačí vibráto/* neslyšíš! Tak to jsi nakonec vyhrál. Sám nad sebou. Můžeš žít v domnění, že jsi úžasnej Mistr! A že ti to hraje perfektně...

Lád'a */zaútočí/* Já sice dostal takovou mašinku, dáš do toho baterku, ale ono mi to v uchu dost píská. Co bys chtěl, je to na pokladnu. No podívej...*/vytáhne krabičku s dlouhým kabelem/* A neříkej mi Žmoulo.

Richard */rychle změní téma, hudba vzadu přestala hrát/* Slyšíš...?

Lád'a Co? Ne...

Richard A je to. Šups */ukáže rukou/* a konec! Jedna životní epizoda skončila. Pohřeb, sotva půlhodina - a je to. Další pán na holení, prosím! */sáhne do kapsy, nasype si prášek na dlaň a naleje si vodu z láhve/* Dvě operace. Se žlučníkem. Kamaráde, větší bolest jsem nezažil. Třetí záchvat, operace a šups! a jdu na holení.

Lád'a */nastraží uši/* Cože?

Richard chce vysvětlit, ale jen mávne beznadějně rukou. Pauza.

Lád'a Hele, taky na ni pořád myslíš?

Richard se skloní se nad papír, mlčí.

Lád'a **Myslíš, vid'?... Je to třicet let, kamaráde... Třicet let!**

Richard **Jseš ženatej?**

Lád'a mlčí.

Richard **Slyšíš? Ptám se, jestli jsi ženatej. /přistoupí k Lád'ovi, zakřičí mu do ucha/ Jestli jseš ženatej, se ptám!**

Lád'a */po chvíli/* **Řekl, že přijde co nejdřív. Pospíchám. /významně/ Mně totiž utíká další kšeft.**

Richard **Tos ho asi fakt móóc dobře neslyšel. Mně řekl, že si máme dát kafe, a že přijde, až to tam skončí. Teprve potom... teprve potom přijde. /zarazí se, závistivě/ Jaký máš kšefty...**

Lád'a **Kdo? Ne, ženatej nejsem. Jestli myslíš tohle?**

Richard */beznadějně/* **Ptal jsem se... Jaký máš kšefty. Filharmonii? /posměšně/ nebo kavárnu? Zřejmě někde daleko...**

Lád'a */pomalou vytahuje housle zadrnká přes struny a přiloží nástroj k bradě/*

Richard **To nemusíš ladit. To máš naladěný z fabriky. /nahlas/ Z fabriky! /Vytahuje Yamahu z kufríku/**

Lád'a **No teda! Asi cizina, ne? Můžu?**

Richard */ho lehce klepne přes prsty/* **Nic takovýho, to je drahý nástroj!**

Láďa **To se ještě vyrábí? Kdes k tomu přišel? Ty, takovej klavírista! A hraješ na tenhle hnusnej elektrickéj šunt?**

Richard */zvážní/* **Pamatuješ na Jarouška? Dělal klavír rok pode mnou.**

Láďa */vzpomíná/* **Jo, takovej malej, celá škola mu říkala...Šotoušek.**

Richard **Přesně! Čtyřicetiprocentní... No vidíš, jak pěkně slyšíš! A nadmíru obdařenej. Když jsi měl krabičku cigaret, mohl jsi na pánským vidět něco! Za jednu krabičku cigaret! Velký...zážitek! Ovšem... za krabičku cigaret jsi taky získal totální celoživotní komplex.**

Láďa **Myslíš? Aha...**

Richard **No a tenhle Jaroušek s piánem neudělal žádný štěstí, pozdějc sháněl peníze, kde se dalo, dal se dohromady s nějakým šikulou od novin a pak mi prodal tuhle Yamahu. Lacino... Chudák Jára... viděl's ho od tý doby?**

Láďa **Tančí u tyče?**

Richard **Pracuje na ministerstvu!**

Láďa **Čeho?**

Richard **Kultúry!!! */smutně/* S takovým mužstvím... Asi je tam jedinej...**

Láďa **To já bych dělat nemoh!**

Richard **Já taky ne. Teda z morálních důvodů. - Proč jsi to vzal?**

Láďa **Co?**

Richard Tenhle kšeft.

Láďa Tak... Je to jen na chvíli. Než přijde lepší nabídka... Proč sedět doma... mám rád lidi.

Richard */kousavě/* Tady si lidí užiješ! Jedna velká sranda! Tady se nasmějem! */zarazí se/* Jsem rád, že se na sebe už nezlobíme...

Láďa Já jsem se na tebe nikdy nezlobil.

Richard Kecáš. Žárlil jsi jak Othello.

Láďa Jednou jsme se kvůli ní porvali. Vzpomínáš? No jo! Od té doby já blbě slyším!

Richard Šašku... Proč chceš tenhle kšeft?

Láďa Už se mi nechce po padesátce jezdit po hotelích. */znuděně/* Kufry, koupelna, cvičit, večer kaštani, ty hlavičky natěšený, a do postele...

Richard ...rozpis na fermanu a druhý den do autobusu a stovky kilometrů na silnici...

Láďa Už máme právo si odpočinout. Nechci vidět podium ani frač...

Richard Krásně jsi to řek. Přesně. Klid a bez nervů. Bez otrokářů...

Láďa Neznám jedinýho milýho dirigenta. Hele, co já vlastně potřebuju? Jednu vepřovou konzervu, tu mám natřikrát, dvě piva, sušenky. Kousek toho tvrdšího chleba...

Richard Tak... Skromnost! Skromnost to je to! Jedli jsme křepelky, tak teď umíme jíst tvrdé kůrky. Tak je to.

Richard Tvrdé kůrky... To je pravda. Hlavně, já už hledám něco jiného...
/pateticky/ víš, já už nechci slávu ani potlesk ani prachy... ne, chci... chci sloužit... hrát obyčejným lidem... tak, pro radost....
Chápeš

Láďa Ani nevíš, jak ti rozumím... To pravý nefalšovaný umění pro prostý lid...

Richard */se po chvíli zarazí, rozesmějí se/* Jsme to volí! My dva a umění... To teda sedí!

Láďa Žádný umění, žádný koncerty. Jen a jen kšefty. Kdo moc cvičí, nástroj ničí. Taky to tak máš? Když koukáš na ty kaštany,
/rozhlédne se k divákům/ na ty natěšený kebulé dole v přítmí, taky místo na umění myslíš -

Richard - na ženský!

Láďa Nebo na pivo...

Richard Na guláš!

Láďa Nene, řízek!

Ze šumícího amplionu se ozve slabý hlas.

Hlas */m.o./* Prosím prvního pána ! Můžete za mnou do kanceláře?

Lád'a vyskočí a popadne futrál s houslemi, odchází. Amplion je zapnutý, rachotí, Richard se zájmem poslouchá.

Hlas Četl jsem váš vyplněný dotazník... Posad'te se, prosím. Tak... Vy jste hrál... tady to máme... konzervatoř...? Kde jste hrál?

Lád'a Jezdil jsem hlavně po světě... a potom, teď naposled, teda před časem... v Pardubicích... Ovšem to dojíždění, chápete...

Hlas Kolik si představujete na den? Od devíti do čtyř, do šesti? Pro začátek bych vám mohl nabídnout...

Amplion zarachotí a zmlkne.

Richard **A kruci! /buší do amplionu/ To je to jediný, co mě zajímá! /Po chvíli zazvoní mobil Richardovi v saku, zvedne mobil/ No? ...Já nevím, třeba párky... a mlíko... jo, to mně pomáhá na to mý říhání... /chvíli netrpělivě naslouchá, pomalu se u toho monologu svíjí vztekem/... abych se ti přiznal, je mi zcela jedno, co máš koupit, třeba...jo, tak jo, kup játra. A Febichol! No, bolí mě žlučník.../naslouchá/ ...hele, klidně se stav u paní Zimový, já teď—nepřerušuj mě, nemám čas řešit její dovolenou. Já tady řeším smlouvu, ...ne, ještě ne... teprve čekám... jo, někdy odpoledne a oslavíme to... Kup humrový. To vím, že bych je neměl... Jojo, to drž. Voba palce! Já fakt... tak odpol. Ano počkám, až přijdeš. Papa... /rozpomene se/ Haló?! Jsi tam? Víš, kdo přišel na konkurz? Ten pitomec Lád'a! No ten... vyprávěl jsem ti o něm... ten vůl, co mi zkazil život... kvůli tomu musím žít s tebou... jasně, že žertuju...! Jo ten, jak jsme se jednou ještě na škole porvali... a teď tady dělá velkého kamaráda. Pořád stejnej vůl...akorát ještě hluchej. Ale to ti povídám, jestli mi ten kšeft vyfoukne, vohluchne i na druhý ucho!**

Rozrazí se dveře, vejde Lád'a s houslemi, celý veselý. Richard zaklapne mobil.

Richard */netrpělivě/ No?*

Lád'a naznačí, že neslyší.

Richard **Vzal tě? Ne vid'?** Že se s tebou nemazlil a jdeš domů? To by byla moje záchrana člověče!

Lád'a **Představ si, on si vůbec nevšiml, že blbě slyším. Řvali jsme na sebe přes stůl. On taky pěstuje rybičky!**

Richard */oči vzhůru/* **Ty si děláš prdel! Jeho ryby mě nezajímají, jasný? Udělals to? Máš smlouvu? Že ne, vid'?**

Lád'a */zamyšleně/* **Divný, že je krmí jednou denně. Každý den. Jen tak na špičku nože... Že...**

Richard **Bud' mě provokuješ, nebo jsi fakt takovej blbec...**

Lád'a **Je to moc milý člověk. Kdepak, kdo má rád ryby, ten je... ten musí bejt hodnej člověk. V tom jsme se shodli. Jednoznačně.**

Lád'a hledá v kabátě mobil, Richard se lekne.

Richard **No to ne! Kam jdeš?! Ted' nikam... ted' ještě nikam nechod'... Jak ti to dopadlo? Řekni, jak jsi dopad...?**

Lád'a **Jo, počkám. To víš, že počkám. Počkám rád a s chutí. Vychutnám si tvoji prohru. Jo, prohraješ hochu. To je náš poslední zápas. A já vím, že vyhraju. Ted' teprve dostaneš přes držku!**

Richard **Ale no tak, Žmoulíku... jsme přece kamarádi...**

Lád'a **Hovno. Žádný kamarádi! A nikdy jsme nebyli. Srals mě vždycky. Hned od prvního ročníku na škole. Samolibej frajírek, jo jo namyšlenej... */Richard mu chce skočit do řeči/* Hele bud' zticha!**

Nepřerušuj mě! Kurva! Pořád sis myslel, jak máš navrch. Že mě přepereš...

Richard Hergot, ty máš najednou sebevědomí...! To se musí nechat!

Lád'a Jo. Mám. Mám! Sereš mě. Třicet let mě sereš! A tenhle kšeft ti vyfouknu.

Richard A já myslel, že jsme se usmířili. Že jsme kamarádi. Já tě nepoznávám.

Lád'a Ty ses nezměnil. Pořád jsi fracek, namyšlenej fracek! A víš, co jsi?

Richard No to mně pověz...

Lád'a Hovno. Hovno u cesty. Nikam jsi to nedotáh, ty... ty dirigente! Ani na ty kritiky, cos psal, nemáš!

Richard Jak víš, že jsem psal kritiky!? Tys je četl, že to tak dobře víš??

Lád'a Jestli se stane, že tě Rudla přijme, ihned odcházím—

Richard Jakej Rudla? No to snad ne! Vy si tykáte?

Lád'a A proč ne... Moje věc.

Richard Zasraný rybičky. /nadechne se/ Tak a teď já: jsi potkan, krysa. Nula. Podrazák. Zmetek. Bez charakterní zmetek.

V amplionu zachrastí, ozve se hlas.

Hlas **Druhý pán. Mohu poprosit? A potichu pánové. Zkoušíme! Mějte ohled.**

Richard **Ted' teprve uvidíš! Jen počkej! /zahrozí Láďovi, popadne dotazník, ve dveřích se otočí/ Jedno mi řekni. Ale upřímně: Čím krmíš ty rybičky?**

Láďa po něm hodí propiskou. Pak vytáhne mobil, zmáčkne číslo, dlouhé čekání.

Láďa **No tak...! To je doba... No konečně! Jsi v pořádku? /řve/Jestli jsi v pořádku! Co? Já Ti nerozumím! Do mobilu mluv! Ne, já jsem na tom konkurzu! Ty si to nepamatuješ? No nazdar! Na nákup půjdu, to víš že jo! Já to nezapomněl. Co? Ano, koupím... Vajíčka, housky... vím... ano, dáme si sekanou... A je ti dobře? Jestli ti je dobře? A lež a nic nedělej. /nahlas/ Abys nic nedělala... Takhle se mnou nemluv, já na rozdíl od tebe-- Ne, nic nevím... Že nic nevím! Že sis nevzala naslouchátko? To musíš přiložit k mobilu. Není zapojený. To jsme se ale učili!**

Aniž si všimne, dveře se potichu otvírají.

Láďa **Tak... do té dirky... jo to je ono. Pomalu ho... Jo ten pind'ourek... a opatrně zasuneš... Tak... a ted' pomalu, jemně s tím toč... ještě chvílku... tak a je to. Spokojená?**

Láďa se otočí, hledí na ženu, mobil zaklapne.

Vlastička **Páni...! Úplný porno!**

Chvíli na sebe pokradmu hledí.

Láďa */ukáže na mobil/ Špatně slyší...*

Vlastička Hledám tady šéfa, tohodle zasranýho podniku. Tady snad všichni vymřeli. Nikde nikdo. Všichni mrtví, co? To byl samozřejmě vtip. To jste vy? Ten, co mě uháněl, abych tu prodávalo svoje tělo?

Láďa Abych vám to všecko vysvětlil—

Vlastička Hele, já nemám čas. Jo nebo ne. Berte neberte. Já mám moc málo času, víte? Odtud rovnou Hostivař, točím do večera, hajdy do postele, sama, abyste nemyslel kdovíco, já jsem totiž nezadaná. Už potřetí... A ráno dělám reklamu na Barrandově. Točím to pro Němce. Jeden den, docela dobrý hoVnorář. */cituje text reklamy/* „Vidíte hovno? Nevadí, tenhle blbec vám poradí!“ A takhle podržím na kameru něco proti zelenému zákalu. A střih, mluví nějaký podřadný němčour, ten snad ani nebyl herce! Jeli jsme to pětkrát. Teda já třikrát, on--Rejža, takový štěně, ale za hřích by stál, mi rovnou řekl, madam, text si vymyslete sama. Co vám půjde do pusy. Představte si, nechal to na mně! No, voni to stejně předabujou... */koukne na hodinky/* Páni! Šéfe, já přišla pozdě, co?

Láďa */čeká až se madam vypovídá a při dalším jejím jejím nádechu jí konečně skočí do řeči/* Tak madam, zájem by byl. */pobaveně/* A kdy byste měla čas?

Vlastička Tak to prrr, starouši. Na mě takhle ne! To já si musím promyslet. Kolikrát v tejdnu, jak by to bylo to... */naznačí peníze/* náročný, a tak a vůbec...

Láďa se rozesměje.

Vlastička */prudce vstane/* Tak to ne! Pro srandu nejsem ani králíkům! */ve dveřích se zarazí, otočí se/* No jseš to ty! Ládíku?! Ty starej dobytku, kaňoure! Vypadáš hrozně! Hubenej a sešlej... Tak ty jsi šéf tady toho všeho? Páni, já tě nepoznala. Kdybys mě zabil, nepoznala. Já taky prd vidím. A brejle nenosím, páč bych vypadala starší. Ale co vidím, teda vypadáš hrozně! Dyt' si byl docela hezkej kluk, teda žádněj krasavec, ale tohle????! */ukazuje na mobil/* Ta tvoje se o tebe moc nestará...

Láďa chce něco vysvětlit, ale Vlasta se nedá.

Vlastička Máš starou, vid'?' Třicet ... ne, dvacet devět let! Tolik let! Ty vole, dyť já tě milovala! A prsk! dnes bych tě na chodníku zazdila.
/zarazí se/ No promiň! A ty vrásky! /prohlíží si ho z blízka/ Tak bílý obočí...Stříhej si ho.../zarazí se/ Hochu taky to máš zapár...

Láďa Děkuju ti pěkně. Teda ty taky nic moc...A tady ta malá jizva... ta ti zůstane už... do smrti...A pořád při líbání krčíš nos?

Vlastička Páni! Ty si to pamatuješ? A vidíš, nikdo z mých tří manželů si toho nevšiml...

Láďa A styděla ses mi ukázat prsa, ty tvoje—

Vlastička - jablíčka! Jablíčka jsi říkal...

Láďa Neříkal jsem borůvky?

Vlastička Sprostáku! Tohle zdaleka už nejsou borůvky.

Láďa Bylas taková něžná, jemná...

Vlastička On mě život naučil. A učí pořád.

Láďa Tak proč jsi mě nechala?

Vlastička ho neposlouchá.

Láďa Kvůli němu?

Vlastička */probere se/* Co? Ne... to ne... byl jsi můj první, a tak to zůstane.
Ale, nevím, chtěla jsem... víc... i k němu jsem se zachovala hrozně.
Já vím... K vám oběma. Do zbytku života si to budu vyčítat...
V poslední době si všechno jenom vyčítám... těch posledních
několik měsíců je to nějak těžký.

Láďa **Budeš mít možnost mu to říct.**

Vlastička ho nevnímá,

Láďa. **Je tady.**

Vlastička */zděšeně/* Co?! Kdo?! Je mrtvej?

Láďa **Můžeš mu to říct do očí. Přišel se m na to volný místo. Richard**
jeden.

Vlastička */vyskočí/* To teda ani náhodou! To mě podrž! Můj opičáček je tady?
To je pecka! Mizím! */popadne kabelku/*

Láďa **Tvůj opičáček... takhle jsi mně nikdy neřekla.**

Vlastička **No né! Budu ti říkat opičáku! Ty máš malé uši. Mizím, nikdy jsi mě**
neviděl, jasný? */zarazí se, přistoupí k Láďovi, pohladí ho po tváři,*
něžně, pro sebe/ **Nějak se to všechno zvirtlo...** */k Láďovi, jako by se*
probrala/ Vid'...

Vlastička popadne kabelku, otočí se a tiše u dveří poslouchá, zavře za sebou dveře.

Láďa sedí zamyšlený, po chvíli ho vyruší mobil.

Lád'a **Ano... vajíčka, housky, já si to pamatuju... Ano koupím... sekanou... a chleba... koupím... že koupím! /úpí/ Zapni si to naslouchátko a dej ho k mobilu... dej ho--/odevzdaně/ Nejsem naštvaný, jsem na tom konkurzu... Ne nezlobím se... ano mám tě rád... Jo... pa... /zaklapne mobil/ Mám tě rád. Akorát mě někdy pěkně--**

Do dveří vejde Richard, zaslechne postesknutí/

Richard **Kdo to byl? /Lád'a mávne rukou/Ta baba venku. Metla odtud.**

Lád'a **Jo ta... Víš, že ani nevím. Hledala šéfa. Tak co? Jak jsi dopad, to mně pověz...**

Richard **Skvělý! Skvělý hochu! Našel jsem mu jednu mrtvou rybu. Takhle tam ležela /naznačí/ S pupkem nahoru.**

Lád'a **Jsi perverzní...**

Richard **Ten ti byl nešťastný. Mrtvá ryba! A zrovna tady...**

Lád'a **A dál...?**

Richard **Bere mě.**

Lád'a **Ten hajzl! Slíbil to mně!**

Richard **Máš holt smůlu. Na to, co umíš, buď nakonec rád, že ti to tak dopadlo. Půjdeš teď domů a zítra budeš hrát jinde. Uvidíš... /Lád'a se podíví/ Třeba pod mostem.**

Lád'a **Ty jsi neskutečnej hajzl. Pokaždý mě dokážeš úspěšně nasrat...**

Richard si balí kufr, bere si kabát, je zjevně potěšený.

Lád'a **Já ty peníze potřebuju. Panebože, jsem totálně plonk!**

Richard */až surově výsměšný/* **Víš co? Já ti poradím: když jseš tak zbožnej, jdi do kostela vybírat kasičky.**

Lád'a **Jsi zlej. Víš to?**

Richard **To si o sobě nemyslím.**

Lád'a */rozhodně/* **Jdu tam a vyjasním si to s ním.**

Richard **Ted' tam nechod'. Má tam jednání. Ale pak jo! Vtrhni tam, a než stačí otevřít hubu, vynadej mu.**

Lád'a */si sedne/* **Slíbil mi to. Mně to slíbil. Kurva! Že furt jenom já dostávám přes držku!**

Richard **Neumíš se bránit, v tom to je. To jsi neuměl nikdy. Bránit se musíš. Hezky vrazit do dveří, a vynadat mu. A pěkně od plic.**

Lád'a **Myslíš?**

Richard **Nabeton. A jestli ti pak bude něco říkat, tak to ti může být jedno, stejně ho--/vno/--ho uslyšíš. Hele, ty jsi moc hodnej, poslušnej. Hochu, život je tenis. Když neodpálíš míč na druhou stranu, body dole. Tak je to jednoduchý.**

Lád'a **Seřvu ho.**

Richard **Jo! Jdi do něj! Mluvím sám proti sobě, to je ti doufám jasný...**

Láďa **To oceňuju. /zarazí se/ A co bude s tebou?**

Richard **Tenis! Jasný? O mě se nestarej. Nenech ho promluvit. Jak jsem řekl: dveře, nádech a vynadat mu do podrazáků a hajzlů. Ne, počkej: radši řekni, že nedodržel slovo. Hajzla použij pozdějc...**

Láďa */odhodlaně/* **Jdu.**

Richard */lekne se, ví, že přestřelil/* **Víš, co nechod' tam. Radši ne... nech to plavat.**

Láďa **Jdu!** */zvedne se a odhodlaně odchází s bojovným výrazem/*

Richard se marně pokouší zesílit odposlech nade dveřmi. Ozve se zat'ukání. Richard otevře. Ve dveřích stojí Vlastička. Richard na ni konsternovaně hledí.

Richard **Jsi to ty?**

Vlastička **Já jsem před tebou utekla.**

/Richard */ji zamilovaně pozoruje/* **Já jsem... je to už dýl... Odhodlal jsem se a šel k tvému bytu.**

Vlastička **Už tam nebydlím.**

Richard **Tak aspoň novou adresu jsi mohla nechat.**

Vlastička **Nechtěla jsem s tebou mluvit.**

Richard */k Vlastičce mlčky přistoupí a nesměle ji pohladí/* **Aspoň esemesku.
Nebo poslat pusu... jestli to ještě platí...**

Vlastička ho pevně obejmě, je v ní smutek.

Vlastička */vyvine se z objetí, zase přetvářka/* **Co tady děláš?**

Richard **Vyhrál jsem konkurz. /po chvíli/ Jemu jsi taky adresu neřekla, vid'?**

Vlastička */zakroučí hlavou/* **Ne... Byla jsem kamarádce dát kytku na hrob.
Trochu to tu obhlédnout.**

Richard **Blbý fóry!**

Vlastička **Kecám. Přišla jsem na ten konkurz. Svým hlasem umím rozplakat.
Já takový talent na škole--**

Richard **--naše malá Kalaska--**

Vlastička **I to si pamatuješ?**

Richard **Jasně. Všecko si pamatuju. Všecko...**

Vlastička **A je to už všecko v hajzlu. Fííí, je to pryč. Jako by to nikdy nebylo.**

Richard **Bylo. Bylo. Nejkrásnější milování, to se nezapomíná.**

Vlastička **Víš, nemyslela jsem si, že se my dva--**

Richard **--tři...**

Vlastička **My tři... někdy sejdeme. A že zrovna tady!**

Rozrazí se dveře, vtrhne našťvaný Láďa, žene se po Richardovi. Ten před ním se smíchem utíká.

Láďa **Ty jsi fakt dobytek! Věřit se ti nedá! Totálně jsem se ztrapnil!**
/vypadá to, že se poperou/

Vlastička */odtrhne je od sebe/* **Kluci nechte toho! Jste pořád stejný! Nech ho být! Co se stalo?**

Láďa */jako malý kluk/* **Řekni, cos mi proved! No jen to řekni! /žaluje/ Tak já ti to povím: naved mě, abych šel za šéfem a seřval ho, že mě nepřijal. Jak pitomec jsem mu vynadal do hajzlů.../Richard se řehťá/... Naštěstí to vzal s humorem... To máš kliku! pročs mně neřekl, že nás přijal oba? Chlape /zarazí se/ Tys to věděl, žejo? /Richard kývne/ Tys chtěl, aby se našťval a vyhodil mě!**

Vlastička **Nechte toho kluci!**

Richard **Ne! To ne... Blbej vtip.**

Láďa **Kecáš. Kecáš. Zas kecáš.**

Vlastička Láďu pohladí.

Richard **Jo, chtěl jsem to. Tady s tebou nebudu. Děkuju pěkně.**

Vlastička **Jste trapný, kluci. Ted' už není čas na hádky. Usmiřte se...**

Vlastička je popadne za loket, přivede je k sobě a čeká. Richard nastavuje ruku ke smíru, po chvíli i Láďa, ale na poslední chvíli ucukne.

Láďa **Ani za nic!**

Vlastička **Pořád stejný blázní! Je to třicet let! Kdybyste věděli, jak je to malicherný! /k Láďovi/ Vidíš? Vrátila jsem se. Abych se omluvila... A vy mi to takhle blbě kazíte...! Chtěla jsem vám říct, že vás oba miluju. Oba stejně. V tom je ta potíž... Nikdy jsem se nemohla rozhodnout.**

Láďa **Nakonec ses rozhodla. Dokonce třikrát.**

Richard **O čem to mluvíš?**

Láďa **No pochlub se, miláčku... Třikrát šťastně vdaná a rozvedená...**

Vlastička **Asi proto, že jsem milovala vás, tak se mi ostatní vztahy sesypaly tak brzo...**

Richard **Kdo je ten šťastný? Myslím, toho posledního šťastného...**

Vlastička **Měla bych se tam aspoň ukázat...**

Láďa **Kde?**

Vlastička **U šéfa. I když už to asi to nemá cenu, že jo?**

Richard **Buď tady s námi.**

Vlastička se obrátí, zaklapnou za ní dveře.

Richard **Páni! To je náhodička! /zarazí se/ Ani ses moc nedivil... Tys to věděl?**

Láďa */kývne/* **Byla tady, když jsi byl u šéfa.**

Richard **Ale nic jsi mi neřek!**

Láďa **Nechtěla tě vidět. Utekla před tebou.**

Richard **Mohl jsi ji zadržet.**

Láďa **Nechtěl jsem, abyste se potkali.**

Richard **Vole! Zase se do nás mícháš. Vidíš to? Chápeš, jak jseš trapnej? Jsi mimo mísu. Už třicet let.**

Láďa **Tak já ti předvedu tenis: byl jsem její první kluk! A borec! Takovej, že... bych mohl... dělat na ministerstvu!**

Richard **Hele, do Šotouška máš daleko. A na smeče taky ještě nemáš. Teď se seber, jdi domů, chci s ní být sám.**

Láďa **A just nepudu! Tůdle. Rád si vás s chutí vyslechnu.**

Richard **Ty jo, zrovna ty. Hlučej jak poleno.**

Láďa zavírá pouzdro s houslemi.

Richard **Ne! Nic takovýho! Počkáš tady a hezky si vyslechněš, jak jsme dopadli. Počkáš, až se přijde rozloučit. Chceš ji vidět, neříkej... Chceš ji vidět stejně... stejně jako já.**

Lád'a Právě, že nechci.

Richard Cože?!

Lád'a Nechci. Jdu domů.

Richard Ty si děláš prdel! Tolik let čekáš, abys ji mohl potkat, čekáš na ni jak na smilování, hledáš ji...

Lád'a --jak to víš?

Richard Víím, no...

Lád'a Ty taky?

Richard slabě přikývne.

Lád'a a Richard /téměř naráz/ Jsme my to ale volí! /rozesmějí se/

Dveře se otevřou.

Vlastička To je snad není pravda! To je magor!

Oba se ještě smějí ještě víc

Vlastička Co je vám k smíchu? Vrhnuł se na mě, jen mě viděl. Teda tomu bych se nedivila. Jenže von mě ved k tomu akváriu a ukazoval mi tu svojí chloubu.

Oba naráz Cože?!

Vlastička Pitomci! Kdyby třeba motýle... To jsem zažila mockrát, ale von mně ukazuje ty svý polomrtvý sardinky, nebo co to je... No magor!

Richard Co ti řekl?

Vlastička Že mu chcipla ryba. Mrtvá ryba, no bóže! Zrovna on by nemusel bejt taková citlivka, že jo?

Láďa A co ti řekl jinak?

Vlastička Že jsem kus. Jo, a že by mně třicet nehádal. Což se nedivím.

Richard A to já zas jo!

Vlastička Sprostáku! Pořád stejně drzej. *Ik Láďovil* Proto jsem si ho nevzala, chápeš? Ty jsi byl citlivý a něžný, Láďičku, ty jo. Ale tenhle? Jen věčný urážky a popichování...

Láďa Vzal tě?

Vlastička Kluci moji! Všema deseti!

Richard A co my?!

Vlastička */se odmlčí, po chvíli/* Vy jste fakt pitomí! Co bych tu dělala bez vás?

Oba */jeden přes druhého/* Cože?! Počkej! Fakt?

Vlastička Jo! Je to tak! Vzal nás všechny tři!

Objímají se a poskakují.

Vlastička **Kucí! Vy moji opičáci! Tak já vás tady mám oba! Lásky moje nahněvaný...**

Richard **Proč ses nám tak dlouho schovávala...?!**

Vlastička **To by bylo na dlouhý povídání. A já mám hrozný hlad. A to už jsem dlouho neměla... Zvu vás na oběd! /mezi oblékáním k Richardovi/ A ty to platíš!**

Richard */k Láďovi/* **Já? Ani náhodou. Jsem totálně plonk.**

Vlastička **Nic novýho, koukám.**

Láďa */šťastně/* **Já to zaplatím.**

Vlastička **Hlavně pojd'te. Ať nás tu nevyhmátne. /zarazí se, pro sebe/ **Myslím, ten bláznivý šéf.****

2.obraz

V.+ R.+ L. vcházejí spěšně do stejné místnosti, rozesmátí.

Vlastička **...neříkej, že nejsi rád. Kluci moji--**

Strnou, za stolem, zády k nim sedí Vrah. Aniž by se ohlédl, dojí poslední kolečko salámu, mlčky zahodí zmuchlaný papír, vstane, a aniž by se na ně podíval, odejde.

Lád'a **No tohle!**

Vlastička **To mě podržte! Ten je ale drzej!**

Richard */otevře dveře a zakřičí ustrašeně/* **Jste drzej!**

Lád'a */konsternovaně/* **Tohle je náš kšeft! No, že jo?**

Vlastička **Slušný prachy v týchle době. Přece se o ně nebudem s někým dělit.**

Richard **A ještě by se ti moh zalíbil. A nás bys nechala.**

Vlastička **Tenhle? Pfuj! Vypadá jak z kriminálu! Doslova vrahoun! Lesklá šije, potetovaný předloktí--/praští se do čela/ Jsem to ale kráva!**

Lád'a **Jasně! – Teda myslím, že jsme volové všichni.**

Richard **Proč?**

Lád'a **Je to hrobník!**

Vlastička **Prd hrobník! Kabelka! Ukrad mi kabelku!**

/

Richard pohupuje kabelkou na prstu/

Vlastička **Moje kabelka s lékama! To by byla moje smrt.**

Lád'a **Přeháníš...**

Vlastička **Ani ne. /mlčí, po chvíli vesele/ Kluci, já jsem nechtěla, abychom se viděli! Vůbec jsem vás nechtěla vidět. Ještě dneska ráno...A máme poledne a je to jinak.**

Láďa **Vidíš miláčku, a my jsme tě vidět chtěli. Třicet let jsme po tom toužili! Jak to osud někdy zařídí, co?**

Vlastička **No jo, no. Von si dělá, co chce. Já nejsem věřící, to by bylo absurdní – já, a věřící! Ale někdy si říkám: panebože, co si to ke mně dovoluješ, ty spratku zasranej. /Oba na ni hledí konsternovaně/ Tolikrát jsem dostala přes hubu... Teda vždycky jsem se nějak otřepala. Ale je to pořád těžší... /zahraje do autu/ Jo, ovšem jedno jste mi, pánové, ještě neřekli: jste ženatý?**

Oba naráz **Ne!**

Láďa **Kecáš! Mně jsi říkal, že ses oženil!**

Richard **Jo, oženil. Před lety. Ale rozved jsem se.**

Láďa **Blablabla!**

Richard **Je to už... počkejte /vzpomíná/**

Vlastička **Takže jsi ženatej... hmm.**

Richard **Nejsem! Fakt, že nejsem!!**

Vlastička **/k Láďovi/ A ty?**

Láďa **Já ne!!!**

Richard **A helemese, to je mi novinka!**

Vlastička **Zkrátka oba kecáte. A já si dělala takový naděje!**

Richard **Von kecá! Slyšel jsem ho, jak huláká do mobilu, celej zpruzenej. Kecáš, co? Jako celej život. Chlape, ty mě sereš!**

Vlastička */k Lád'ovi/* **No, když jsem přišla, šeptal do mobilu nějaký prasečinky! Hoši hoši, lžete oba. Je to jasný. To je faktótum, jak říkají latiníci. No, nechme toho. Asi máte důvod mi lhát.**

Richard **Když jsem přišel od šéfa, volal jsi s někým. Je to tak? */Lád'a mlčí/* Je to tak, žejo?**

Lád'a **Že volám mobilem, tak jsem hned ženatej! Fakt dobrá dedukce...**

Vlastička **Nechte toho!**

Richard **Ne! Nic takovýho, jde o princip. Jo! O princip, že nám dvěma lže! To je tak něco hnusnýho! Víš co? Seber se a jdi!**

Vlastička **Počkej, Richarde. Nepřeháněj!**

Lád'a vstává.

Richard **Kam jdeš!**

Lád'a **Tohle nechci poslouchat.**

Lád'a sebere kabát a políbí Vlastičku.

Vlastička **Neblbni! Neblbněte kluci!**

Richard **Já neblbnu. Já ne...!**

Láďa **Provokuješ, vid'?** Chceš nás rozeštvat, co? Vidíš, jak si celej oběd rozumíme. A to tě...

Richard **Vy jo!? Já si s ní povídal víc! Já! Ale ty to nevidíš! A nechceš si to přiznat. Že jo?**

Láďa **Mějte se tu. A spěte sladce.**

Richard **Ty si vůl. Pojd' sem, pitomče. My tě máme rádi. Máme tě jak vlastního, vid', miláčku?**

Láďa **Vidíš, miláčku? Zase prudí. Třicet let mě prudí. Vlastně jsem se měl dobře, akorát krátce po škole, když jsem ležel s ledvinama.**

Richard **Taky jsem tě tam šel navštívit, to nemůžeš popřít!**

Láďa **Od tvý návštěvy se mi přitížilo.**

Vlastička **Žmoulínku! Ty máš něco s ledvinama!**

Richard **To má z chlastu, muzikus.**

Láďa **Nezabila bys ho?**

Vlastička **Oba dva zabít je málo. Tak co, budeme tu čekat celej měsíc?**

Láďa **Já jdu čůrat.**

Richard Hele, jak můžeš vůbec hrát, když musíš pořád močit? Všimla sis, že šel dvakrát v bufetu na záchod?

Láďa To ty ledviny. */odbíhá/*

Vlastička Chudáček, můj Žmoulínek... To je na tom tak špatně? Hrozně sešel. Já ho nejdřív ani nepoznala...

Richard To jo chudáček! To on umí zahrát. Na city. Vidělas? Ta kůže? Plet' má takovou šedivou... Cigarety, pití, neustálý hýření...

Vlastička */se podíví/* Až tak?

Richard Až tak... troška, to ti říkám. Radši se mu vyhýbej. Máš pravdu, je to chudáček... A ty jeho uši!

Vlastička Chudáček... Co má s ušima!

Richard */se ušklíbne/* Ty nevíš? To sis nevšimla, jak na tebe upřeně zírá?

Vlastička Miluje mě.

Richard Jo miluje! Hlučeje je!

Vlastička Ne!

Richard Jo. Hlučeje, sinalej a věčně čůrá... Fakt dobrá partie do budoucna!

Vlastička Jsi krutý.

Richard Krutej? Zlej? No, tak ať to víš, hezky o tobě nemluvil...

Vlastička Láďa? Ne, tomu nevěřím.

Richard No, nechme toho.

Vlastička Tak to on mi celou tu dobu neodpustil že jsem ho nechala?
Žmoulínku...Vidíš, a já ho za to mám ještě radši...

Richard Panebože! To snad není pravda!

Vlastička Já bych se o něho starala...

Richard Máš smůlu. Byla bys druhá!

Vchází Láďa.

Vlastička Ty můj chudáčku...!

Richard Tak pojd'! Zrovna o tobě mluvíme!

Láďa To si umím představit.

Richard Hezky. Jak jinak...

Vlastička */hlasitě/* Všechno v pořádku?

Richard Nemáš křeče? Nepálí tě to moc?

Láďa Křeče a pálí. Jsem celej vopruzenej...

Richard Vidíš, já ti to říkal. Neříkal?

Vlastička To tě to tak bolí?

Láďa Ten sejra s tatarkou jsem si neměl dávat.

Richard Vidíš, já hint se žlučníkem, a mně nic není.

Vlastička Mně taky ne. /k Láďovi/ Miláčku...

Richard Nic mu není. Je starej. S tím nic neuděláš.

Vlastička /k Láďovi/ Nepotřebuješ se napít?

Láďa zavrtí hlavou.

Richard Potřebuje vytrávit. Nic víc.

Vlastička Nejradši bych tě odvedla domů. Kde bydlíš?

Richard Nikam ho nevod'. Lítáš kolem něho, jako kdyby umíral.

Vlastička /k Richardovi/ Jsi hnusnej! Je ti líp? Žmoulínku!

Láďa slabě kývne, Vlastička ho hladí po vlasech.

Vlastička Tak přines tu vodu. Táhle je sklenice...

Richard vezme špinavou sklenici a vyjde na chodbu.

Vlastička **Napiješ se a bude ti líp.**

Láďa zvrátí hlavu a chytne se za srdce.

Vlastička **Pane Bože, co mám dělat!**

Láďa nemůže popadnout dech.

Vlastička **Žmoulínečku, co mám dělat!**

Začne dávat Láďovi dýchání z úst do úst. Jeho ruce náhle povolí, záchrana života přejde do dlouhého polibku. Polibek rychle skončí, když se otevřou dveře a vstoupí Richard.

Vlastička */vzrušeně/* **Kdes byl tak dlouho!**

Richard **Tady je voda jen na hajzlu.**

Vlastička */o sklenici/* **Aspoň jsi ji moh umejt!**

Richard **Jemu to nevadí. /zarazí se/ Hele! Von je fakt celej rudej! Hej, co ti je hluchoune! Slyší nás vůbec? /zvážní/ Nebo to s ním fakt seklo! Klepla ho pepina!**

Vlastička **Támhle v tý kabelce... mám tam nitrák, v kovový krabičce. Fofrem!**

Richard otevře kabelku a vytahuje jednu krabičku léků za druhou. Konečně nalezne nitroglycerin. Podává ho Vlastičce.

Vlastička **Tumáš, vezmi si to...**

Lád'a */zachroptí/* **Ještě sklenku vody... prosím...**

Vlastička */k Richardovi/* **Fofrem! A nepospíchej! Nemusíš pospíchat. Teď už to bude dobrý! Teda, že jsi nás vylekal!**

Richard **Lád'o, neblbni! To nesmíš! Co bych si tady bez tebe počal! Mám zavolat sanitku?**

Vlastička **Tu vodu!**

Jen se zavřou dveře, Vlastička se s Lád'ou začínou líbat.

Vlastička **Já jsem na tebe nezapomněla, miláčku...**

Lád'a **Je to možný?! Já už to vzdal... Ať vypadne, doprovodím tě domů...**

Vlastička **To mu nemůžeme udělat.**

Lád'a **Já jo. A jak rád! Vyhrál jsem!**

Vlastička **Je ti dobře, vid'...**

Lád'a **Je mi krásně! Krásně! Miluju tě. Pořád jsem tě miloval!**

Vlastička **Jsi pěkněj komediant... Ale že mě miluješ, to nehraješ, vid'?**

Znovu se líbají, vejde Richard. Strne, pak beze slova vchrstne sklenici do tváře Láďovi. Mičky se otočí, popadne kufr a odchází.

Vlastička **Neblni! Nechod' nikam! Já... já jsem to nechtěla.../Láďa se podiví/
Totiž... chtěla... Kluci, vy mě usoužíte...!**

Richard **Tak to je fakt dobrý! To je paráda! Typická ženská! Okusujete si
tady hlavy a já tě soužím! Nakonec za to můžu já!**

Vlastička **Můžeš!**

Richard **To je zlej sen!**

Vlastička **Tak já ti něco povím!**

Richard */posměšně/* **Jo? A co?**

Vlastička **Neměl jsi se vracet. Tak brzo...**

Richard **To má logiku! Místo, abychom řešili tady ty orgie, ty...
bakchanálie, řešíme - mě. Ženská logika!**

Láďa **Tak moc se nestalo!**

Vlastička **Nestalo? Vyznals mně lásku!**

Richard **Až tak?!**

Vlastička **Miluje mě pořád!**

Richard **Jo? To je dojemný...**

Láďa **Miluju.**

Richard **Tak to je na mě moc. Víte, co jste vy dva? Zrádci. Ano. Zradili jste moji duši, moje všecko...**

Láďa **Hraje vidíš? /kousavě/ Už pláču. Sem celej dojatej...**

Richard **Víš, já jsem myslel, že ses změnil, že si budeme snad i rozumět, ale opět jsem se zklamal... /pohlédne na Vlastičku / A nejen v tobě...**

Vlastička přistoupí k Richardovi a mlčky jej políbí.

Vlastička **Trápíte mě oba. Ale ano. Oba. Miluju vás oba, pacholci! Copak takový muka zasloužím?**

Oba **Zasloužíš!**

Richard se zarazí, začne se podivně kroutit. Vyskočí a popadne se za břicho.

Láďa */směje se/* **Že by?**

Vlastička */se smíchem/* **Že by?**

Richard se vyřítí ze dveří.

Pauza

2. dějství

3.obraz

Lád'a a Richard sedí mlčky v místnosti. Nástroje opřené o zed'. Oba v černém, smutní. Mlčky hledí před sebe. Kolem je nepořádek - prázdné lahve, zmuchlané papíry...

Po chvíli čekání vtrhne do dveří Vlastička, v bílém svetříku, veselá a šťastná.

Vlastička **Dostat se takhle ráno přes celý město je kumšt. Řeknu vám-- /strne/ No tohle?! Co to má znamenat! Kerej dobytek! To snad není možný! Náš kamrlíček, /uklízí papíry, nedopité lahve/ náš ráj na zemi...! Že byste hnuli zadkem a pomohli mi? Šup! Za chvíli jdem tvořit kultúru! Pekárna nečeká...!**

Richard */sedí/* **My jsme totálně—**

Lád'a **--teda absolutně...**

Richard **...teda znechucený...**

Lád'a **Představ si, šli jsme si stěžovat na hrobníka, že nám tu dělá nebetyčnej bordel. A víš, co jsme zjistili? Je to šéfův brácha. A platí ho jako uklízeče. Mně se z toho udělalo šoufl. Já vím, že dneska nezahraju ani notu!**

Richard **No, to by bylo fajn...!**

Lád'a **Co by bylo fajn?**

Richard */mávne rukou/* **Ty nemáš na sobě černý šaty?**

Vlastička **No nemám. Proč bych měla ausgrechnet zrovna sem chodit v černej hadrech.**

Richard **Coto? Coto? Šéf bude zuřit. /sáhne do kapsy a nenápadně spolkně prášek/**

Vlastička **Tak. Nebudu. Rozhodla jsem se. Že byste pomohli, to ne? Panebože tohle je parta gentlemanů!**

Láďa **Zrovna že ty si bereš Pána Boha do pusy! Akorát mu nadáváš do spratků...**

Vlastička **/k Richardovi/Ty na toho spratka nepřejícího věříš?**

Richard **Ani za nic!**

Vlastička **Žádný dobro jsem od něho nedostala, jen bolest, to vám můžu dát písemně. Třeba okamžitě. Jestli jsem něco hezkého zažila, tak to bylo milování s váma. V tom naštěstí prsty neměl. Byť se asi díval. /zarazí se/ A kruci, jestli se díval, za to se, panebože, dodatečně stydím!**

Láďa **/tiše/ Já jo.**

Vlastička **Co já jo. Ty ses díval, když my... dva...**

Láďa **Já věřím.**

Richard **Já ti to říkal. Blázen...!**

Hlas /amplion/ **Dobré ráno, žehu zdar, budeme začínat, přátelé! /jako by viděl otrávené obličej, kterévšichni dělají/A trochu života do toho umírání! Můžete se těšit, dneska vás čekají peníze! Zastavte se o pauzičce u mě v kanceláři. A až zazvoním, na plac. Jednoho Harolda v Itálii prosím...**

Lád'a **Co to mele!** */probírá noty/* **Jakej Harold! Jakej Harold!! Harold je přece violovej part.**

Vlastička **To máš za to, žes mi nepomoh!**

Richard **Ty starej violista? To zvládneš i na housle. Nebožtíček si přál...**

Lád'a **Dyť já na violu leta nehrál!**

Richard **To máš jedno. Na housle taky ne.**

Lád'a **No dovol!** */přehrabuje se v papírech s notovým materiálem/* **Ani noty tu nejsou...!**

Richard */posměšně/* **Houslista, violista, dirigent, přední hudební kritik... Znalec všeho... Víš co? Tak to zazpívej!**

Vlastička **To teda ne! Do řemesla mi fušovat nebude!**

Lád'a **Vidíš? Provokuje!**

Richard **Neprovokuju. Dostanu tě z toho. Vodehrajú to za tebe.**

Lád'a **Jak? Hráł jsem to naposled na škole, než mě kvůli ní vyhodili!**

Vlastička **Miláčku, Žmoulínku, tebe vyhodil kvůli mně? Já nána, si myslela, že tě vyrazili, že nic neumíš!**

Richard **No to taky. Jenže my se servali v ředitelně.**

Vlastička **Cože?! To si děláte pr--!**

Lád'a **--Jo. Před ředitelem se na mě vrhnul--**

Richard **--tys mě urážel! A Vlastičku taky!**

Lád'a **-- Bušil do mě jak hluchej do vrat. Až stříkala krev.**

Richard **Nezapomeň říct, že ty jsi v zápalu boje knokautoval ředitele.**

Lád'a **Pointa? Mě vyhodili. Von zůstal...**

Richard **Já se jen bránil.**

Lád'a **Hajzl jako vždycky, že jo?**

Vlastička **Tak vy jste se kvůli mně poprali v ředitelně. To je krása!**

Zachrčí zvonek

Lád'a */se pokřikuje/* **Pane Bože stůj při mně!**

Richard **To ti nebude nic platný, zápasníku. Jo, dáme to v C dur, tam máš málo křížků.**

Richard a Lád'a odcházejí. Vlastička zapne odposlech.

Po chvíli šepotu v obřadní síni se ozve improvizace na elektrické piáno a pak hlas šéfa.

Hlas Drazí pozůstalí, vážení smuteční hosté. Sešli jsme se dnes, abychom se rozloučili s milovaným manželem, tatínkem, dědečkem, oblíbeným spolupracovníkem, dobrým kamarádem – panem Karlem Šulcem. Milý Karle, náš Karlíku... tys odešel od nás daleko a tak náhle... Ty, který jsi tady pro nás mohl ještě tolik udělat. Byl jsi vzorný otec rodiny, neúnavný drážní inspektor, člen mnoha spolků a sdružení, několikanásobný vítěz v pojídání švestkových knedlíků, čilý organizátor společenského života, člověk, který nikdy nezkazil žádnou zábavu a nikoho nezarmoutil. Až nyní, svým odchodem. Tolika blízkým se bude stýskat... I tvým milovaným rybám se bude stýskat, opustil´s je uprostřed rybolovu... Steskem určitě zplihly i hadice, s kterými jsi po léta cvičil coby obětavý dobrovolný hasič... Zmlkla také tvá milovaná viola, kterou jsi naladil co možná nejhlouběji, ano, v příliš tragickém tónu... */Vlastička nemůže uvěřit těm blábolům/*

Hlas I ta viola? Dobrá, ať zazní naposledy tvoje viola, Vladimíre!

Nesouhlasný šumot. A co přijde potom... hrůza hrůz... pár akordů a velmi nezdařilý úvod z Harolda.

Vlastička */konsternovaná/* Tak to je mazec! Kam jsem se to dostala! Miluju ho! Ale tu školu si měl dodělat...!*/Raději odposlech vypne/*

Vchází zpocený Láďa a Richard.

Vlastička Tak co, jaký to bylo.

Láďa Úplnej průser to nebyl. Jeden dva kiksý. Ale to jde... Prsty, prsty tolik nesloužej... Ten lauf to dy dý dý jak lezu nahoru k tomu „cis“ to jsem nedal úplně čistě.

Richard */potají se směje/* No nedal. Ale jinak dobrý.

Vlastička */potichu k Richardovi/* Jsi hodný...

Richard Dlouho ho už omlouvat nebudu. Hluchej a neschopnej!

Láďa si uklízí housle, neslyší.

Richard A že by sis bral aspoň na produkci sluchátko?

Láďa Zbytečný. Jak bušíš do kláves, slyším dobře.

Richard */konsternovaně/* Cože?! Tím hůř. Tím hůř...

Vlastička */zasněně/* Kluci... Vy jste se fakt o mě poprali? Tenkrát, v tý ředitelně... To mě máte tak rádi—

Hlas Prosím, jednu Ave Máriji! Milostivá, dneska s citem, ano?

Vlastička Sprosták! Pěju vždycky s citem! Akorát ten chřtán už tolik neslouží. Ale za to já přeci nemůžu! *Ik Richardovi/* Tak pojd', smíš mě doprovodit. */pohládí Richarda/* Dneska budu zpívat jen pro tebe. Mrtví ať mi políběj kotník. Slyšíte? Polibte mi prdel! Pane bože, jak já pohřební smrad nesnáším!

Láďa zůstane sám, náhle vejde Vrah, dojde k jedné zásuvce a vytáhne z ní láhev, mlčky odchází.

Láďa Haló! Moment! Co tu děláte? Tohle je naše cimra! Vy nám tu děláte jen bordel. Ani nepozdravíte, Jste nezdvořák a nevychovanec.

Vrah se otočí a odejde.

Láďa */volá za ním/* Vobyčejnej.to... nevychovanec!

Vrací se Richard a Vlastička.

Vlastička To snad není možný! Co tu dělal?

Láďa Nic neřekl. Vyjel jsem na něj a ani nepíp!

Vlastička */k Richardovi/* Je statečnej, vid'?

Richard */ironicky/* To jo, to rozhodně. Jsi drsoň. Vlastička má pravdu. Statečnej drsoň! Ten slovník! Nevychovanec!

Láďa A co jsem měl říct? Ještě by se urazil!

Vlastička Urazil! Já tohle trpět nebudu! Zeptám se šéfa, jak si to představuje. Abych po uklízečovi uklízela ten kančí nepořádek! Ozvu se, až si půjdem pro tintili vantili... Kluci, naše první peníze! Byl to krásnej měsíc, že jo? Co si koupíte? Já nějakou pěknou růžovou halenečku... a taky novou kabelečku. Tahle už je hrozná...

Láďa Já nový boty.

Richard Tady ti je daj zdarma, z protekce. Príma. Papírový.

Láďa Jdi do háje!

Richard */k Vlastičce/* Já, víš, co udělám nejdřív? Koupím ti ohromnou kytku. Tak je to!

Vlastička Ty jsi tak milý! */pohladí ho po tváři/* Tak milý! Jsi zlatičko!

Láďa Já ti koupím parfém. Něžnej, noblesní.

Richard **Jenže tě to napadlo až teď.**

Láďa **Sklapni už konečně!**

Vlastička **Ne, nejdřív si koupím hodinky... Snad na těch novejšch nebude čas tak utíkat. /Vlastička jde, pustí odposlech, v síni ticho/ Je pauza. Jdu na to rovnou. Hned teď.**

Oba **Jdem tam s tebou!**

Vlastička **Ne, já sama. Mýmu šarmu neodolá. /Vlastička je políbí/ A nehádejte se tu! /odejde/**

Láďa **Seš dobytek.**

Richard **To ti řeknu, to byl výkon! Ani v Cé dur!**

Láďa **Neprovokuj! Hrál jsem to v Cé dur!**

Richard **Hráls tam fis, a dvakrát cis! Takže? Hrál jsi pomalu v Dé dur. Už se nevydržím přetvařovat. Jsem na tebe hodnej jen kvůli ní. Jinak bych tě musel přizabít.**

Láďa

/Ještě věta a byli by v sobě. Vlastička vejde, mává bankovkami/

Vlastička **Pánové, mana! /rozpočítává peníze/**

Láďa **Tolik peněz! /zarazí se/ No na dobrý boty to nevypadá!**

Richard Ten hajzl nás podved. Říkal víc!

Vlastička Prej nečekal, že to bude tak tristní.

Láďa Tristní?! Co si to k nám vůbec dovoluje! Krematorník!

Richard Tos řekl trefně! Tak to ne. Za takový prachy tady nebudu!

Vlastička a Láďa **Richarde! No tak!**

Richard Jsem umělec! Mám hudební vzdělání, na rozdíl od druhých... že?
Nejsem potulný šumař—

Vlastička Ty chceš odejít? Ty nás chceš opustit?

Láďa At' si jde. Nech ho, at' si jde. Vem si ty své golfový hole a jdi. Nám bude, věř mi, tady bez tebe líp.

Vlastička Opičáčku, to nám neuděláš!

Láďa Udělá. Uvidíš, že udělá. Charakter. At' si jde. Jdi si, jdi!

Richard A just ne! To by se ti hodilo! /odkládá kufr/ Starej kocour by měl pré! Ale jen kvůli tobě, aby se po tobě ten zvrhlík nesápal svýma chtivýma pařátama!

Láďa No dovo! Mám vychování!

Richard Myslím, toho vrahouna, kdyby sem ještě někdy přišel...

Vlastička **Jo ten... Pan bratr uklízeč tady měl včera mejdan, slavil úmrtí tchýně. No a trochu to přehnal. Pan šéf se za něj omlouvá, příště se to už nestane.**

Láďa */k Richardovi /Je to čuně, vid'?*

Richard neodpovídá.

Vlastička **Já z toho taky nejsem nadšená, nemysli si... Tak divně si mě prohlížel. Ty slizké oči, na ten pohled nezapomenu. Ale kus chlapa to je! Ty ramena!**

Richard **Dyt' šilhá! To sis nevšimla?**

Láďa **Šilhá! Takhle! /ukáže/**

Richard **A napadá na nohu!**

Láďa **Cože?**

Richard mávne beznadějně rukou.

Vlastička **Myslíte?**

Richard **Na beton!**

Vlastička **Vy tak krásně žárlíte.../pohládí Láďu a Richarda, po chvíli/ A tak by to tady mohlo být krásné.../rozhlíží se po místnosti/ Kluci moji, zítra nepřijdu. Řekla jsem to šéfovi.**

Láďa **Už tě nebavíme, co?**

- Richard Neříkej? Máš koncert v Carnegie Hall?
- Láďa Nebud' hloupá. Přijdeš o šest kilo. Neblbni.
- Vlastička */rozhodne se/* Kluci, já jsem se nikdy nevdala. Kecala jsem vám.
- Richard Cože?
- Láďa Takže mám šanci?!
- Richard Hele, brzdi. Ještě jsem tu já.
- Vlastička */neposlouchá/* Střídala jsem chlapy, to jo, byla jsem zdravá ženská, ale takovou tu první lásku, co jsem prožila s váma, už pozdějc nikdy...
- Richard */k Láďovi/* Vidiš? I já! Žádný, že jsem byl druhej.
- Vlastička Kecala jsem. Lhala... Pořád jen lžu. Předstírám, jak jsem veselá, bez problémů, a přitom... jak jsem dopadla? Jeden kšeft za kamarádku, a žádnéj Barrandov, ani Hostivař. Zavřená v bytě. Víte, že já už jenom čekala, že musí, musí zazvonit telefon aby mě vytáhl z tý mojí garsonky. Jo, proto jsem prodala ten byt, abych měla aspoň nějaký peníze. Než umřu.
- Láďa Co to povídáš! Holka zdravá, tolik roků před sebou. Podívej já: bez tý mašinky už pomalu neslyším. Akorát se za ni stydím, ještě aby mně koukal z hlavy koukal ten hroznej kabel.
- Vlastička To bych si s tebou ráda vyměnila... Dyt' já bych se už nehodila ani do reklamy na pleny proti úniku moči!

Richard **Přeháníš. Jsi pořád krásná sprostá ženská!**

Zvonek z odposlechu.

Hlas **Tak dámo a pánové, dáme si jedno Lascia chio pianga. A pokud možno bez kiksů, prosím.**

Richard a Láďa popadnou nástroje a spolu s Vlastičkou odcházejí. Z odposlechu ze síně slyšíme dívčí hlas.

Dívčí hlas **A tak vám, pane profesore, děkujeme především za to, že jste chápal, že účetnictví v našem životě nebude vždycky to nejdůležitější, že jste měl pro nás pochopení a že jsme vám mohly důvěřovat a svěřit se s našimi průšvihy a maléry. Vždycky jste nám pomohl a nikdy nezradil. S láskou vaše dívčí 4.B střední ekonomické školy Na rybníčku 15.**

Z odposlechu slyšíme amatérské provedení Haydnovy skladby, které přejde v profesionální nahrávku sóla s orchestrem.

4.obraz

/

Vchází Láďa s futrálem, za ním Richard.

Richard **Není tady. Hele, to je fakt divný. Máš na ni mobil?**

Láďa zavrtí hlavou/

Richard **Adresu... Pořád jste se tady cukrovali. Samý t'ut'u ňuňu...Neřekla ti adresu? Kde tady bydlí? Ptal ses jí aspoň?**

Láďa zakrouťí hlavou/

Richard **Mně se to nezdá. Proč by to dělala? Ona nám něco zatajila, že jo? Jestli nepřijde, tak je to konec. Pro nás dva. Přestává to pro mě mít kouzlo. Bez ní. Koukat sejen na tebe...**

Láďa **Už zase?**

Richard **To byl vtip. Nechci se hádat.**

/Láďa jde k odposlechu/

/Amplion/ **...bylas matkou, babičkou, vzornou manželkou, kolik let jsi pracovala jako dobrovolná zdravotnice...Kolik mužů vzpomíná, jak jsi jim pomohla... Jiřinko... Tys---**

Láďa **Zeptáme se ho?**

Richard */zakrouťí hlavou/* **Určitě přijde. To vím...**

Láďa **Pane Bože at' přijde!**

Richard **Modlení ti nepomůže.**

/amplion/ **... a proto naše Jiřko, jak jsme ti říkali, spi sladce a buď zdráva...**

/

Richard a Láďa popadnou nástroje, a za chvíli se ozve se Poem s mnoha kiksyl

Vrah opatrně vejde, rozhlédne se a začne prohledávat stůl, skříňku a pouzdro s houslemi. Najde balíček, otočí se a zmizí/

/Richard a Láďa přicházejí, odloží nástroje a vybalí svačinu/

Richard **Dnes jsme byli dobrý.**

Lád'a **To byli. Rozhodně lepší než minule... I když.../rozhledne se, podívá se do pouzdra/ To jsi přehnal.**

Richard se podívá.

Lád'a **Tady jsem měl svačinu. Naval...**

Richard **Nemám!**

Lád'a **Naval!**

Richard **Tak si mě prohledej! Proč bych ti bral svačinu, když mám svý humrový chlebičky?**

Lád'a **Ráno jsem nejed.**

Richard vstane a podá jeden chlebiček Lád'ovi.

Lád'a **Jsi nějaký milej. Co to má znamenat?**

Richard */zamluví/* **Co nás čeká?**

Lád'a **Ted' jeden Friml. Jo a odpoledne si nebožtíček objednal Suka. To dám z paměti.**

Richard pustí odposlech.

Hlas **...tys Vladimíre, náš Vladku, byl dobrým otcem, manželem, synem... Tvoje struny na kytáře už nezahrají pod tvými prsty žádnou Niagáru, řeka oněmí... Akordy na tvójí kytáře oněmí... Proč**

**jsi šel Vládičku k rybníku, proč sis šel zaplavat, když plavat neumíš... /rozkašle se/ Ted' oněmí... /kucká/ všecko o... ně....mí...
Kytaro hraj!**

/zazní Niagara/

Richard To je vůl...! Kdyby šel raděj na ryby.

/Láďa vezme housle, odcházejí. Jen odejdou, opatrně se vkrade Vlastička. Mlčky prohlíží houslové pouzdro, šaty a jde pustit odposlech/

/Hlas/

Hraje Friml

Vlastička se zarazí, po chvíli se němě rozesměje

Hudba dohraje, Richard a Láďa po chvíli oněmí, když zahlédnou Vlastičku.

Richard Miláčku! Lásko moje!

Láďa Ne! Můj miláčku...! Konečně!

/

Vlastička si zabouchá do prsou a něco zašeptá.

Richard Co se ti stalo? Tys nastydla! No pěkně! Ale hlavně, že jsi tu!

Láďa S námi! To nám tu budeš platná jako mrtvému zimník.

Vlastička /zašeptá /Krk...

Richard To slyšíme.

Lád'a Cos dělala celou dobu?

Vlastička ukazuje mlčky na krk.

Lád'a /se směje/To je troska, co? Tak mladá holka... Jak to říkáš? Třicet let už dvacet let?

Richard /k Vlastě/ Dobrej fór. Ty seš komediant! /začne ji napodobovat, sípe/ To už tě nikdy nedoprovodím, vid'? Leda do hrobu!

Vlastička začne bezmocně bušit do Richarda. Richard se směje.

Lád'a Neblbni! Mně se to Miláčku, co ti je? Můžeš nám to říct?

Vlastička zakroučí hlavou. Po chvíli se rozhlídne, vezme papír a propisku ze stolu. Richard si vzkaz přečte, zděšený podá papír Láďovi.

Richard a Láďa Tak to je síla!

Lád'a /k Vlastičce/Ty si děláš srandu! Kecáš, vid'? Na fóry, jako umíme jen my dva, na to nemáš.

Vlastička zakroučí hlavou, rozpláče se

Richard Co ti je? Tak mluv, nebo ser-- /písmena/

Lád'a Nemluv tak před ní! To nemůžeš, vid'? Miláčku, to bude dobrý...

Richard /ironicky/ Jasně, má jen rýmu...

Lád'a Hele, radši zavři hubu! Jak se ti to stalo, povídej!

Richard **Vole.**

Láďa **No chci slyšet, jak se jí to stalo! Co sem řek blbýho!**

Richard **Vole.**

/Richard podává Vlastě papír a tužku, Vlastička píše/

/Richard a Láďa čtou/ **To si děláš srandu! Nemocný hlasivky?**

Láďa **A tak najednou...To nebudeš dlouho mluvit? A zpívat?**

Richard **Ty si fakt vůl. To se nevidí jen tak. Takovej blbec!**

Láďa **Sem se jen zeptal...**

Richard **Pařez jseš! Pitomec. Nic víc. Fakt pařez.**

/Richard a Láďa se začnou hádat. Vlastička, aniž by si toho všimli, načará vzkaz na papír, rozhlédne se a vloží jej do stolu, Vlastička potichu odchází/

4.obraz

Jako každý den, čtou si seznam skladeb, Láďa drnká na struny, Richard vybaluje nástroj.

Láďa **To není těžký, vid'?**

Richard zarputile mlčí.

Láďa Víš, že já dokážu zahrát na piáno Čajkovského koncert?
Jenže v C dur.

Ticho.

Láďa A taky Haydnův koncert. Ne v D dur, ale--

Richard --V C dur.

Láďa / je šťastný, konečně nějaká reakce/ **Nechceš svačinu? Hele! Vzal jsem ti dva chlebičky.**

/Láďa podává dva chlebičky se salámem. Richard vytáhne z kapsy pytlík oliv/

Láďa Olivy! Jak víš, že je miluju! Ty jsi tak hodný!

Richard A humrový neměli? Tenhle vokoralej salám...

Láďa Proč zase začínáš! Proč? Copak ti to nedošlo?

Ticho.

Láďa To ti nedošlo, že ji už nevidíme? Je konec. Je pryč. Šéf řekl, že už nepřijde. Nepřijde. Chápeš?

Richard / kývne hlavou, do ticha/ Já vím...

Láďa První věta za čtrnáct dní! Zaplat' pámbů! My dva se už nemusíme kvůli ní hádat. Nemusíme, vid'?' Co říkáš?

Richard **Mluvíš se mnou jako s malým harantem.**

Láďa **Nech toho...**

Richard **Mně se bude stýskat.**

Láďa **Byla zlatá.**

Richard **Po tom věčným hádání...**

Láďa **Cože?! To fakt?**

Richard **Jo. Fakt faktótum.**

Láďa **A já sem myslel, jak tě celou dobu seru.**

Richard **To jo. Sereš.**

Láďa **V čem?**

Richard **Jsme si moc podobný.**

Láďa **Já tě nepoznávám! Tak tohle mě nenapadlo. Já takovej fešák...!**

Richard **Kouknu se na tebe a vidím se. Oba neschopný, zkrachovanci, vejtahové...**

Láďa **Já nejsem vejtaha!**

Richard **Zkrachovanej vejtaħa. Byl jsi první...**

Láďa **Teď je to už jedno. Ale máš pravdu, tys byl druħej. A budeš vždycky druħej!**

Richard **A to je vono! Předhazuješ mi to. Porád je to tady ve vzduchu. A víš, co mi jednou řekla? Že jsem byl lepší!**

Láďa **Jak lepší?**

Richard **Asi chápeš, ne? To zíráš, co?**

Láďa **To že řekla!? To je blbost!**

Richard **Zíráš, co...**

Láďa **Mě vždycky tak tak chválila...**

Richard **Nikdy o tobě nemluvila.**

Láďa **Že ne!**

Richard **Nestáls jí ani o zmínku.**

Láďa **Uff. Takže jsi kecal.**

Richard **Kecal.**

Láďa **Já to věděl. Ale proč--**

Richard --Hned všemu věříš. Jseš moc naivní...

Pouští odposlech, Hlas řečníka, Láďa popadne housle odcházejí!

Láďa **Ted' poslouchej! Všichni budou plakat. Všichni do jednoho! Ukážu jim, kolik je ve mně citu! A žalu a bolesti.**

Richard **Kašpare!**

Láďa **Já teď neblbnu. Myslím to-- /rychle/Jdem na ty kašánky...**

Odejdou.

Hlas **... a tak se s tebou loučíme, Bedřichu, tvoji bližní, babička, tetička, syn s manželkou i náš pohřební ústav Nová naděje...**

Z odposlechu slyšíme housle a yamahu. Nic moc, jako vždy...

Za chvíli vejde Vrah rozhlíží se, prohrabuje kabát, najde peněženku s penězi, pár bankovek si vezme. Prohledá stůl, vytáhne papír. Přečte si ho a vloží zpátky do stolu, spěšně odejde.

Vracejí se. Láďa prohledává stůl, bezmyšlenkovitě vytáhne papír, položí jej bez zájmu na stůl, prohledává skříňku, nikde nic...Za ním vchází vesele Richard, pozoruje Láďu.

Láďa **Nemáš mi co říct? /Richard se podíví/ Měl jsem tady tři stovky, dvě kila jsou pryč. Fuč! Zmizely!**

Richard **To si myslíš, že já...?**

Láďa **Kdo jinej.**

Richard **Jsi hnusnej.**

Láďa **Měl jsem je v peněžence. Všechno jsem prohledal... /prohlédne stůl, podívá se na papír na stole/To není možný! To se mi zdá...**

Richard **/si přečte lístek/Ty vole! A my tu řešíme dvě stovky...**

Láďa **Tak to je v prdeli. Chudák holka...**

Richard **Samý srandičky a ona přitom—**

Láďa **--umírá. Jen to řekni na plný pecky. Konec. To je ironie. Jestli jí zrovna my dva budem hrát na funuse...**

Richard **Tak to si zabřečí i vona!**

Opatrně se otvírají dveře. Richard chytne Vraha za ruku.

Richard **A heleme se! Takže pan bratříček krade, že jo? Mám pravdu? Dvě stovky! Kde jsou!**

Láďa **A ta svačina!**

Richard **Ty bys nám rozvrátil to—**

Láďa **--Celoživotní přátelství!**

Richard **Tak. Celoživotní přátelství!**

Vrah hodí na stůl dvě stovky.

Láďa **Jdi a nehřeš více, padouchu!**

Vrah odejde.

Richard **Špína chlap... Měla pravdu, ksicht vraha!**

Láďa v bezmocném vzteku popadne papír, zmuchlá jej. Po chvíli papír pečlivě narovná a schová si jej do saka.

Láďa **Řekl jsem si, že už sem chodit nebudu... Ale víš... já si pořád myslím, že jednou stejně přijde...**

Richard **Ta tvoje víra! Naivko...**

Otevírají se dveře. Richard přiskočí a uchopí ruku, strne. Do místnosti za ruku přivádí Vlastičku.

Láďa **Ne!!! Pane bože! Teď jsme o tobě-- Miláčku...!**

Richard, Láďa a Vlastička se objímají.

Láďa **Vidíš, co jsem říkal? Tak jsem se modlil!**

Vlastička šťastně přikyvuje, stále je hladí a líbá.

Richard **Tak tys nám neumřela...**

Láďa **Nech těch srandiček!**

Richard **Chtěl ti zahrát na funuse. Řek jsem mu, že by ses v tom penále potrhala smíchy...**

Vlastička se němě směje.

Láďa **Že jsem byl dobrej milenec, vid'?**

Vlastička se směje ještě víc.

Richard */šťastně/***Já snad ne?! A že jsem občas jako muž selhal...no a co?!**

Láďa **Ty taky?**

Vlastička */sáhne do kabelky, vyhází obsah a najde přístroj. Přiloží ke krku, mašinka zachrčí/***Oba jste byli borrci!**

Richard **Hele, řekni Karrlův most!**

Láďa **Ne! Řekni Vejce na tvrrrdo!**

Vlastička **Vejce! Na tvrrrdo!**

Richard **Ježišmarjá!**

Vlastička */šťastně/***Karrlův most. Most barrrikádníků... Most přátelství, most naděje...**

Láďa **To je síla!**

Richard **Vole!**

Lád'a **No, jako že to silně mluví... Ukaž!** /popadne mašinku a začne chroptit k pobavení druhých/ **Na tvrrrdo! Brrrejte. Chleba—**

Richard **Ukaž!** /vyrve mu přístroj/ **Chleba nic není! Abrrraka Dabrrra. Grrramofóóón!**

Vlastička se řehtá, pozoruje je s láskou.

Richard /přes přístroj/ **A my mysleli, že už se s náma nikdy nebudeš hádat!**

Lád'a **A taky, že už tu bude bez tebe klid. Ale nemysli, na hrob bysme ti chodili.**

Richard **Já taky! Vyhodil bych jeho kytky a dal do vázy ty moje.../Zarazí se, konec komedie/ Na jak dlouho...? Jak budeš ještě-- Rok?**

Vlastička zakrouťí hlavou.

Richard **Dva?**

Vlastička zakrouťí šťastně hlavou.

Lád'a /šťastně/ **Deset let, vid'?**

Vlastička pokrčí rameny.

Lád'a **Tak pět. Určitě, že jo...**

Vlastička /přes přístroj/ **Kdybyste, uličníci, věděli... já jsem toho spratka proklela, toho hajzla bez citu... co to děláš, ty parchante, zrovna mně... /mluví s námahou/**

Lád'a **Odpočiň si...**

Vlastička **...ale jak se před tou operrrací počůrrráte strachem, nahatý tam ležíte na sále, prrojede vám celý život... Víte, prroč jsem sem začala vůbec chodit? Chodila jsem trrrénovat svoji smrt. Ta mdlá vůně pohřebních kytek... já bych řvala na tom sále o pomoc, kdyby to šlo... kluci... Najednou je to dobrrrý! Už je mně všecko šumafuk. Kluci moji, víte, že bych si vás vzala? Třeba ted' hned...**

Richard **To snad ne! S ním v jedné domácnost? Postel by musel mít svojí!**

Vlastička **A oba! To by bylo moje sladký pokání... Ale to asi technicky nepůjde, co...?**

Lád'a **Žiju s mámou. Hluchou a protivnou.**

Richard **Cože?! Takže nelhal... Ostatně já taky nejsem—**

Lád'a **Co?!**

Richard **Ženatej... Bydlím se sestrou. Pečuje o mě, jako bych byl její syn... To jsou někdy muka... Jo, a taky je pěkně protivná...**

Lád'a **Moje je protivnější!**

Richard **Moje je protivnější!**

Vlastička **Nehádejte se! Pojd'te sem, kluci moji! A ted' vás zvu na oběd. Naprrroti do bufetu!**

Lád'a **A dáme si všichni sejrrra!**

Richard **A hrrranolky!**

Vlastička **S tatarrrrkou!** /*Odcházejí do sebe zavěšení, Vlastička se zarazí, obhlédne místnost a dodá/ Vono se, kluci, teď už nic neposerrre.*

Konec